

TALÁLT VERSEK

Szilágyi Domokos

(1938–1976)

LÁSZLÓFFY ALADÁR: GAMMA

A görög elmék még hol se voltak, amikor én.
Azelőtt voltam Mozart Farkas Emőd és Strauss János
és pedagogosz Athénben, rövidnadrágos Fiaschkók kísérelve, hogy
el ne vesszenek a történelemben.
Én már kétezerhatszáz éve vagyok érzékeny,
és tudom, addig is gammasugár folyik ereimben, amíg az
emberiség kikészíti bennem magát.

Vivaldiak, Vivaldiak
muzsikálnak egy szív miatt,
mert Velence nem bármi lyuk,
tudják, nincs már mit várniuk,
és Rembrandt lefest egy-két kóbort,
mi Amszterdamban puszta hóbert,
sokunkkal maradok magamra,
vagyok az X, vagyok a Gamma,
visz a terhem – a bárkiét – a
gőzturbinás fotonrakéta.

Elméket emlékszem és sokszorosítom magam,
amíg maradékony vagyok, mert így állnak a földi szolgáltatások:
fényt kapok a szemembe és agyam vize társtalan,
de beleüvöltöm az űrbe társaim vízhatlan agyát.
X! Gamma! PQRST! Stb.
Kaptam egy konkrét bolygót, hogy benépesítsem öcsök verseivel.

Fríg sírok fölött száll a gólya,
bronzkori holtak légiója

az én utamon menetel,
mint valami Mene Tekel.
De most aztán Menje Tekel.

(1969)

SZÉKELY JÁNOS: ÉVEK

Barátaim, én nem tudom már,
Miért oly terjengős az ajkom.
Csak azt tudom, hogy elmesélem,
S ha nem figyeltek, elsóhajtom.

Az éveimnek száma sok volt,
Sok volt, mit mondtak éveimnek.
Szabtam belőlük árva múltat,
Mint bőrömhöz nőtt Nessus-inget.

Barátaim, hát nézzetek meg,
Így lettem vén oly ifjúképpen.
Hátrafelé töppedt a tarkóm,
Amíg elöl megnyúlt a képem.

És így ment ez előre-hátra,
S az évek egyre-másra jöttek,
A főszerkesztők megpofoztak,
Az ifjú költők meg leköptek.

Barátaim, ez így van olykor,
Jövünk-megyünk, akár az évek.
Barátaim, egy nagy gyanúm van:
Barátaim, én már nem élek.

Én csak kísértek itt e földön,
Nem veszek részt rosszban, se jóban,

Néha az utcákon kísérték
És néha a redakcióban.

Meghaltam, mielőtt a sorsom
Arany lett volna, mirrha, ámbra.
Ültessetek kék nefelejcsset
Szerkesztőségi kis szobámba.

(1969)

FARKAS ÁRPÁD: HONN

Honn bolyongok a lőtőn,
éggel a tetején,
hol felnőttem a honni
földnek ősi tején.

Valaki megviharzott itten,
török, német, tatár,
míg elrepült a történelem,
mint egy fáradt madár.

Vihar vert, fagy fújt, zúzmara
és gamat meg csuma,
mégis eljutott Dardzsilingig
Kőrösi Csoma.

Szolgált a Rika erdejét,
kozmosz így maradhatott,
komák, hát ezt akarom én is,
hogy szolgálhassatok.

Én a harisnyát meg nem tagadom,
kárrog a múlt, akár a holló.

De közös fejünk fölött repült el
a tizenkettedik Apolló.

Hát lődörgök a honni lőtön,
mert itt a hazám, aki szesszen,
hadd hóbörögjön, aki hóbör,
csak meg ne vesszen.

De fújja a szél, fújja, fújja
az én dalomat tág torokkal,
míg leborulok az útfélen
és kezelek a Sándorokkal.

(1969)